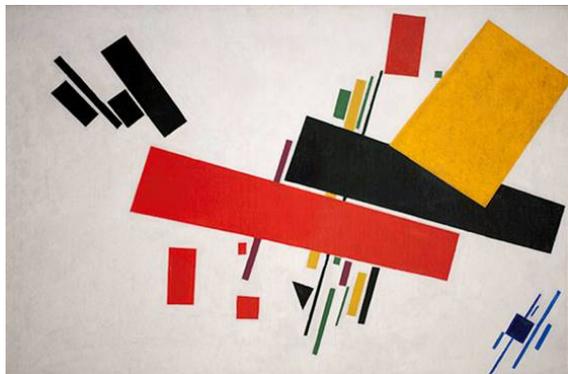

Κώστας Τριχιάς, Άννα Μπαχτή*

Στις αρχές του 1990, τέθηκε το εξής ερώτημα στον Πιέτρο Ινγκράο: «*Μετά από όσα έχουν γίνει, συνεχίζετε να πιστεύετε ότι η λέξη “κομμουνιστικό” μπορεί ακόμη να χρησιμοποιείται;*». Ο Ινγκράο, ο οποίος είχε ήδη διαφωνήσει με τη δρομολογούμενη εγκατάλειψη του «**Κ**» από τον τίτλο του Κομμουνιστικού Κόμματος Ιταλίας (ΚΚΙ), απάντησε με τη φημισμένη παραβολή του Μπρεχτ για τον ράφτη της Ουλμ. Ο συγκεκριμένος Γερμανός τεχνίτης του 16ου αιώνα είχε κυριευτεί από την ιδέα της κατασκευής μιας μηχανής που θα έδινε τη δυνατότητα στους ανθρώπους να πετούν. Μια μέρα πεπεισμένος πως τα είχε καταφέρει παρουσιάστηκε στον επίσκοπο λέγοντάς του: «*Κοίτα, μπορώ να πετάξω*».

Ο επίσκοπος τον προέτρεψε να το αποδείξει και ο ράφτης πήδηξε στο κενό από την οροφή της εκκλησίας και μοιραία συνετρίβη στις πλάκες του δρόμου. **Και όμως, σχολιάζει ο Μπρεχτ, οι άνθρωποι κατάφεραν τελικά να πετάξουν.**

Η απάντηση του Ινγκράο δεν ήταν απλά πνευματώδης, αλλά και εύστοχη. Η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος, σε Δύση και Ανατολή, δεν μπορεί να μεταφράζεται σε μια αβασάνιστη εγκατάλειψη του κομμουνισμού, αλλά αντίθετα συνεπάγεται τον επίμονο αναστοχασμό σχετικά με την απελευθερωτική του ουσία, τα μέσα, την τακτική και τη στρατηγική, αλλά και τη στράτευση σε μια υπόθεση που **χρειάζεται μαχητές, αλλά θέλει να καταργήσει τους στρατιώτες.**

Με αντίστοιχο πνεύμα και φιλοδοξία ολοκληρώθηκε με μεγάλη επιτυχία η **προγραμματική συνδιάσκεψη του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση στις 14-15-16 Δεκέμβρη** στην Αθήνα. Στο επίκεντρο του προβληματισμού εκατοντάδων εκλεγμένων αντιπροσώπων των οργανώσεων του NAP και της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση, αλλά και πλήθους συναγωνιστών που ενδιαφέρονται για το εγχείρημα, βρέθηκε η αναζήτηση μιας **νέας κομμουνιστικής**

πρότασης στη σύγχρονη εποχή. Ξεχώρισαν το πλήθος και η ποιότητα των τοποθετήσεων, με τον τόνο να τον δίνει η νεολαία (οι τοποθετήσεις θα αναρτηθούν στο narnet.gr), αλλά και η αναβαθμισμένη πλατιά συμφωνία επί των θέσεων.

Η **Προγραμματική Διακήρυξη** που αποφασίστηκε θα εκδοθεί σύντομα για να διακινηθεί πλατιά από τις οργανώσεις του NAP και της ν.Κ.Α., με σκοπό τον παραπέρα εμπλουτισμό, ανοίγοντας και όχι κλείνοντας τη συζήτηση. Μήπως όμως η θεματολογία της συνδιάσκεψης είναι έξω από τα καθημερινά ερωτήματα των εργαζόμενων και της νεολαίας, **«στρίβει διά του στρατηγικού»** από την άμεση πιεστική πραγματικότητα, είναι απογειωμένη σαν τον ράφτη του Ουλμ;

Η αλήθεια είναι ότι η καθημερινότητα των σύγχρονων κολασμένων κατακλύζεται αν μη τι άλλο από μεγάλα γεγονότα. Κλυδωνισμοί χρηματαγορών με αμύθητα ποσά χορεύουν καθημερινά μπροστά στα μάτια τους. Πολεμικά σύννεφα πυκνώνουν και γιγαντιαίες κούρσες πολεμικών εξοπλισμών δρομολογούνται και όλα αυτά όχι κάπου μακριά, αλλά στην ευρύτερη γειτονιά μας. Σήμερα βρισκόμαστε σε μια αρκετά διαφορετική περίοδο, σε σχέση με τις αρχές της δεκαετίας του '90, όταν σύμφωνα με τον Πολ Κρούγκμαν, **«η κρίση έμοιαζε με τα μικρόβια που κάποτε προκαλούσαν την πανώλη, τα οποία έχει κατατροπώσει εδώ και πολύ καιρό η Ιατρική».** Σήμερα είμαστε εντός μιας δεκαετούς παγκόσμιας κρίσης, με αβέβαιη την όποια διέξοδο και με σημαίνοντες αστικούς κύκλους να εκφράζουν φόβους για νέο καπιταλιστικό κραχ.

Ο σημερινός **«υπαρκτός καπιταλισμός»** το μόνο που έχει να υποσχεθεί είναι η επάνοδος του πολέμου και του φασισμού, των δύο δηλαδή εκ των τριών πρωταγωνιστών του 20ού αιώνα, της κατά Χομπσμπάουμ εποχής των άκρων. Το ερώτημα της εποχής είναι η επάνοδος του **τρίτου πρωταγωνιστή**, της αναγέννησης μιας **νέας κομμουνιστικής ελπίδας.**

Για να ξαναγίνει βέβαια ο **κομμουνισμός** αίτημα και κίνημα εκατομμυρίων απαιτείται η **στρατηγική επαναθεμελίωσή του**. Χωρίς μια γόνιμη σχέση με τα στοιχεία της ιστορίας που κάνουν περήφανους τους κομμουνιστές και ένα «ξεκαθάρισμα λογαριασμών» με τα στοιχεία που δυσφημούν τον κομμουνισμό δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική κομμουνιστική προσπάθεια σήμερα. Χρειάζεται επομένως να «ξαναφантаστούμε» τον κομμουνισμό ως μια ελεύθερη, ισότιμη, α-κρατική κοινωνία, με πυρήνα της την ολόπλευρη ανάπτυξη του κοινωνικού ανθρώπου. Αλλωστε όπως επισήμαινε ο Λένιν στο «Τι να κάνουμε», **αν δεν φανταστούμε μια άλλη πραγματικότητα αποκλείεται να την προσεγγίσουμε**.

Η επίκληση της κομμουνιστικής αναγκαιότητας δεν αποτελεί μια φυγή από τα άμεσα, φλέγοντα καθήκοντα. Ο κομμουνισμός ως **«κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων»** δεν πλανάται απλώς στη σφαίρα των ιδεών, δεν είναι «για αύριο», αλλά προσανατολίζει μια τακτική ανατροπής της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων. Ο εξοπλισμός με μια πιο στρατηγική ματιά και η αντεπίθεση μιας **νέας κομμουνιστικής ελπίδας** μπορεί να λειτουργήσει πολλαπλασιαστικά σε σχέση με την ανάγκη μιας πειστικής και σύγχρονης αντικαπιταλιστικής πρότασης πάλης, στην ενίσχυση και διεύρυνση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ειδικά τώρα που καταρρέουν με πάταγο οι αυταπάτες μιας δήθεν εφικτής ρεαλιστικής λύσης τύπου ΣΥΡΙΖΑ. Αντίστοιχα μπορεί να δώσει νόημα και προοπτική σε όλο εκείνο **το δυναμικό που μάτωσε** και έφαγε δακρυγόνα στις μάχες με τα μνημόνια, ώστε να ξαναβγεί στον δρόμο.

Οι σκηνές από τα «κίτρινα γιλέκα» στο Παρίσι δείχνουν ότι ο «γερο-τυφλοπόντικας» συνεχίζει να σκάβει, αλλά τυφλός καθώς είναι δεν ξέρει από πού έρχεται και πού πηγαίνει ή αν κάνει κύκλους. Εντός αυτής της διαδικασίας, ως **μέσο** και όχι ως **αυτοσκοπός**, η έννοια του κόμματος επικαιροποιείται περιγράφοντας εκείνο τον αναγκαίο **συλλογικό διανοούμενο** που θα κατανοήσει τον τυφλοπόντικα της ιστορίας και θα συμβάλει στο άνοιγμα δρόμων ανατροπής. Για τον Οκτώβρη της εποχής μας που θα φέρει στο DNA του, θα αφομοιώνει και **θα μετασχηματίζει νικηφόρα όλες τις μέχρι τώρα ήττες και όλες τις μέχρι τώρα νίκες**.

*μέλη της Πολιτικής Επιτροπής του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Πηγή: efsyn.gr